

NAŠA LUČ

~~~~~  
FEBRUAR — 1956  
~~~~~

1. februarja:

IGNACIJ

Če imate prijatelja, ki mu je ime Nace, ga previdno vprašajte, kdaj ima god. Sta namreč dva svetnika z imenom Ignacij (Ognjeslav).

Tisti, ki ima god poleti, 31. julija, je Ignacij Lojolski, Španec, ustanovitelj jezuitskega reda. Ta mesec pa slavimo spomin tistega Ignacija, ki je poznal osebno apostola Petra oz. Pavla in je bil od njih postavljen za nadzornika (škofa) prvih krščanskih župnij v Antiohiji in Siriji. Poprej je tam deloval apostol Peter, preden se je preselil v Rim.

Sprejeti tako službo, kot jo je sprejel Ignacij, je tedaj pomenilo toliko, kot nesti glavo naprodaj. Ljudje so v tistih krajih že od nekdanj bili fanatični. Ne daleč stran v Malj Aziji so cesarja častili kot Boga. Neroovi časi so bili še vsem v spominu.

Ignacij je sprejel delo pogumno in z globoko vero. Vestno ga je opravljal, dokler ga

niso pod cesarjem Trajanom aretirali in v tamkajšnjem mestu z dvema drugima (Zosimom in Refusom) obsodili. Vkrcali so ga na ladjo, da ga popeljejo z drugimi takimi v Rim, kjer naj jih raztrgajo zveri.

Med potjo je napisal svojim vernikom in drugim krščanskim skupinam več pisem, iz katerih se zrcali njegov zares ognjevit značaj in njegova globoka vera.

„Vse, kar delamo, delajmo z mislijo, da Bog prebiva v nas,“ piše. — Deset vojakov ga je stražilo. Povsod, kjer se mu je ponudila prilika, je širil ideje Kristusove. Vedel je, kaj ga na koncu poti čaka, in je skušal svojo usodo gledati le v luči Kristusovega nauka: „Naj me razreže železo ali naj me raztrgajo divje zveri, z Bogom bom združen zmerom.“

Ko je prišel v Rim, je prosil rimske kristjane v pismu: „Ne posredujte! Žrtvenik je pripravljen, pustite, da darujem svojo daritev. Naj bom plen divjačine! Po njej bom prišel k Bogu. Pšenica Gospodova sem: da bom postal bel kruh Kristusov, je potreba, da me zmeljejo zobje zverin.“

Zgleda, da je zaključil svoje poslanstvo na zemlji v tedaj še nedovršenem Kolizeju leta 107. Cesar Trajan je takrat priredil v rimskem amfiteatru v proslavo zmage v Daciji velikanske igre, pri katerih je bilo ubitih okoli 10.000 igralcev in 11.000 zveri.

ZA 11. FEBRUAR:

Lurška

*V skalnati votlini Marijin kip stoji.
Krog njega plapolajo sveče
in mnogo šopkov ga krasi.
Pred njim na Esplanadi
vse polno romarjev kleči.
Med njimi mnogo je bolnikov
z boleznimi raznoterimi.
Kdor ne veruje, da je res tako,
naj enkrat v Lurd poroma
in ne bo imel več dvoma.*

M. Zupančič, Francija

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria

DVE REVOLUCIJI

Vsi vemo in čutimo, da v današnjem svetu nekaj ni v redu. Čeprav bi ljudje danes zaradi mnogih zunanjih okoliščin mogli živeti mnogo bolje kakor naši predniki, je vendar vedno večje število nezadovoljnih, razočaranih in nesrečnih.

Kje je krivda?

Nekateri vidijo krivdo samo v **družabnem redu**, a drugi segajo globlje ter trdijo, da odgovornost za sodobno zmedo in bedo ne nosi nihče drugi kot **človek sam**.

+

Prvi so torej mnenja, da za rešitev človeštva ni treba nič drugega kot spremeniti družabni red. To so revolucionarji zunanjega sveta.

Nekateri od teh so se v preteklem stoletju čutili preveč utesnjene v stare družabne vezi ter so zato v neomejeni svobodi v gospodarskem in socialnem življenju videli lepšo bodočnost. Toda ta svoboda, ki je za večino bila samo navidezna, je družbo, posebno v industrijskih krajih, razdelila v dva tabora: v peščico obogatelih in v množice siromašnega delavstva.

Temu krivičnemu stanju je sledil odpor, ki je sprožil vrsto novih revolucionarnih predlogov in poskusov, katerih namen je bil: zasebno lastnino pretvoriti v tako zvano skupno lastnino, parlamentarni demokratični sistem vladanja zamenjati z diktaturo, lepo zamisel o bratstvu med pripadniki različnih stanov in narodov postaviti v staro šaro ter jo zamenjati z idejo o diktaturi proletariata in kasneje: z diktaturo germanskega ali latinskega „gospodarskega“ naroda.

S svojimi predlogi prihajajo tudi treznejši elementi, ki v boljši organizaciji dela, izpopolnitvi tehničnih metod proizvodnje, sistematičnejšem izkoriščanju narodnih za-

kladov ter v smoterni ureditvi mednarodnega prometa in trgovine vidijo smer k rešitvi problemov sodobnega človeštva.

+

Kdor je vsaj malo sledil socialnemu berilu našega lista, bo že sam znal pravilno oceniti vrednost omejenih predlogov.

Mi bi danes radi opozorili na eno značilnost vseh teh obnovitvenih naporov. Vsi ti se namreč nanašajo na nekaj, kar je **IZVEN** človeka, na njegovo lastnino, vlado in gospodarstvo. Po mnenju teh **ČLOVEK KOT TAK** v svetovnem dogajanju igra pu-stransko vlogo in zato za današnjo stisko ni klican na odgovornost ter je pri obnovitvenih predlogih puščen ob strani.

To mišljenje ima nedogledne posledice. Mrtva stvar je potemtakem več kot človek!

Človek, ki bi po božji zamisli moral postati kralj stvarstva, je postal suženj stvari.

Človek je sredstvo, a stvari so cilj...

Namesto da bi klobuk merili po glavi, merijo glavo po klobuku...

In posledice?

Ogabne!

Kaj zato, če celi narodi zgube svobodo, če milijoni od gladu umirajo, če so stotisoči streljani, samo da določeni nauk, določena politika, določena vlada ostane pri življenju...!

Taka revolucija je zares revolucija smrti!

+

Drugi pa svojo revolucijo začenjajo na čisto nasprotni strani.

Tudi ti ne štedijo s kritiko sodobnega reda, a so prepričani, da se mora **obnova sveta** začeti v **ČLOVEKU**. Če hočemo, da bo revolucija kronana z uspehom, trdijo ti, se ta ne sme nanašati na nekaj **IZVEN**

človeka, temveč na nekaj v človeku samem, namreč na njegovo OŠABNOST, MRŽNJO, SEBIČNOST, ZAVIST in LAKOMNOST.

Ti krivde za sodobno zmedo ne pripisujejo človeškim ustanovam, temveč človeštvu; ne stvaram, ampak osebam; ne lastnini, marveč človekovi zlorabi lastnine.

Človek je nagnjen k temu, da krivdo išče izven sebe. Podoben je otroku, ki ihtavo brca vrata, v katera je bušnil s svojim nosom...

Toda prenašanje krivde ni nobena rešitev.

Krivda je v človeku!

Kakšen smisel ima tedaj, znašati se nad zasebno lastnino ter jo od peščice kapitalistov prenašati na peščico rdečih oblastnikov, če pa so ti še bolj lakomni in manj pošteni od onih ter jih mirno pustimo, da taki tudi ostanejo?

Čemu grajati sredstvo, če pa krivda leži na tistih, ki to sredstvo zlorabljujejo?

Kaj nam pomagajo vsi še tako lepo do-

neči in dobronamerni obnovitveni predlogi družabnega reda, če je pa vedno bolj pokvarjen tisti, ki bi te predloge moral ostvariti?!

Z drugimi besedami se to pravi, kakor nam neprestano ponavlja škof Fulton Sheen: „OBNOVI ČLOVEKA IN OBNOVIL SI SVET IN NJEGOVE USTANOVE!“

+

Ne mislimo, da smo s to resnico povedali kaj novega. Že Kristus zmede svojega časa ni pripisoval denarju, temveč ljudem; ne politiki, pač pa politikom; ne diktaturam, marveč diktatorjem. Videl je potrebo po obnovi vseh teh činiteljev; pot do obnove pa je bila OBNOVA ČLOVEKA, katero je propagiral, koder je hodil.

— Reši človeka in rešil boš svet!

Zato naš Gospod ni govoril o suženjstvu, pač pa o človekovem dostojanstvu. On ni razpravljal o finančnih vprašanjih, pač pa je govoril o bogatinu, ki je zaradi svoje lakomnosti prišel v pekel. On ni izzival na-

BOŽJA LUČ...

Na veliki zvon

V znamenitem govoru na gori, ki ga popisuje evangelist Matej, je Kristus govoril tudi to:

„Glejte, da dobrih del ne boste opravljali pred ljudmi, da bi vas oni videli: sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in po ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo.« (Mt 6, 1—2).

+

Ko je to govoril, je imel Kristus v mislih ljudi, ki delajo dobro, ki pomagajo drugim, ki dajo denar ob raznih nabirkah, ki podprejo kako društvo ali ustanovo, ki dajejo vbogajme.

Na kaj je pri tem ljudi opozoril? Rekel je, da, če človek daje v Boga ime (vbogajme), ne sme dajati v svoje ime, ne sme pri tem iskati svoje lastne časti, da bi ga ljudje kot darovalca hvalili. Zakaj?

Zato, ker tak, ki dá drugemu »v svoje ime«, prejme za plačilo hvalo ljudi in nič več. Kdor pa daje zares s srcem »v Boga ime«, si s tem, ko se odreče iskanju lastne hvale, naloži dragocen kapital pri Bogu. »Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil!« je razlagal Kristus. Morda ne takoj in navadno ne takoj, pač pa ob svojem času, toda za gotovo. Saj tudi če daješ denar v hranilnico, ga takoj potem ne vzameš ven.

Če se ozremo na razmere med našimi izseljenci, ali ne veljajo gornje Kristusove besede tudi za nekatere naše rojake? Saj je znano, da izseljenci radi vidijo, če se jih hvali. Kako nekateri zamerijo, če niso omenjeni v kakšnem poročilu! Kako jih boli, če morebiti po pomoti ni omenjeno njihovo ime, da so sodelovali pri prireditvi. Na veliki zvon obešajo, kaj so dali za to zastavo, za ono nabirko. Saj so res dali; imajo tudi pravico do pohvale. Toda: dali so v svoje ime, ne pa v ime Boga. Vse lepše bi bilo, če bi ob tem pokazali, da hočejo biti Kristusovega duha!

T.

silja proti kapitalizmu, a je pripovedoval zgodbo o nes pametnem skopuhu, ki si nabira zakladov, ki jih razjeda molj in jih tatovi kradejo. Naš Gospod niti ni govoril o oboroževanju, a je nastopil proti človeku, ki je v jezi zgrabil za meč...

— Obnôvi človeka in obnovil si svet!

Sedaj razumemo, čemu je Jezus pustil Pilata na njegovem sodnem stolu in velike duhovne na njih položajih ter se zadovoljil z dvanajsterimi ribiči, ki jih je **vzgojil po svoje**, jih napolnil s svojim Duhom ter jih odposlal na pot za prenovitev sveta po obnovi človeštva.

+

„Reši človeka in rešil si svet!” mora, brate in sestre, postati tudi naše geslo.

Krščanstvo že dva tisoč let hodi po tej poti. S svojo duhovno obnovo pomeni največjo revolucijo, kar jih pozna zgodovina,

V pepelnični noči

Polnočni zvoni z visokih lin
krepko zaklenkal je!
Potihnil glas je vijolin,
strunar odbrenkal je!

Plesišča in gledišča se
povsod zapirajo,
v odprta pa svetišča se
zemljani zbirajo.

Glej, božji hram tam sred poljan
dviguje se v nebo,
oj božji hram tako prostran
in pa krasan tako!

Kot reke v morje vanj nocoj
krdela silna vro
svetišče polno je takoj —
in duri se zapro.

In stopil sem pred žrtvenik,
kot bi duhovnik bil;
pepel iz oljčnih je mladik,
nanj del cerkvnik bil.

Pepela zdaj na teme sem
najprvo sebi vsul,
vtopil se v misli neme sem —
le Bog je sam jih čul.

reči bi smeli božjo revolucijo, od katere bistveno zavisi usoda sveta.

Lahko je namreč prevračati prestole, porirati stari socialni red, uničevati lastnino, rušiti kulturo in v množicah ubijati nasprotnike...

Toda taka revolucija še daleč ni sposobna rešiti problema sveta, ker ostane samo na površju stvari.

Treba je séči v notranjost, v živo!

Zato pa si vzemimo k srcu modre besede, ki nam jih kliče škof Sheen: „Poskusite rušiti svojo sebičnost, obvladati skopost, uničiti greh in, če se vam bo posrečilo na Kalvariji krščanske samozataje zaživeti **OBNOVLJENO KRŠČANSKO ŽIVLJENJE**, se boste dvignili do **največjih revolucionarjev sveta** — postali boste **SVETNIKI!**”

In samo taki revolucionarji morejo rešiti sodobni svet.

V.-ko.

Pozval nato krdela sem
in prišla so hrumeč;
zaznamoval jim čela sem
preteč in pa svareč:

„Oj grešniki maziljeni,
proč krono in škrlat,
saj boste vsi prisiljeni
ukloniti smrti vrat!”

Prešel še mnog, še mnog je trop,
mar bo se kak otel?
Ne! Vsem podpisal sem pokop:
„Prah boste in pepel!”

To pač je siromakov rod,
molče je zunaj stal
in mirno čakal, da gospod
prostora bi mu dal.

Odložil sem tedaj pepel,
v klečeče vprl oko,
za blagoslov sem roke vzel,
ter kliknil sem krepko:

„LE VSTANI, UBORNI NAROD MOJ,
DO DANES V PRAH TEPTAN,
PEPELNI DAN NI DAN VEČ TVOJ,
TVOJ JE VSTAJENJA DAN!”

Simon Gregorčič

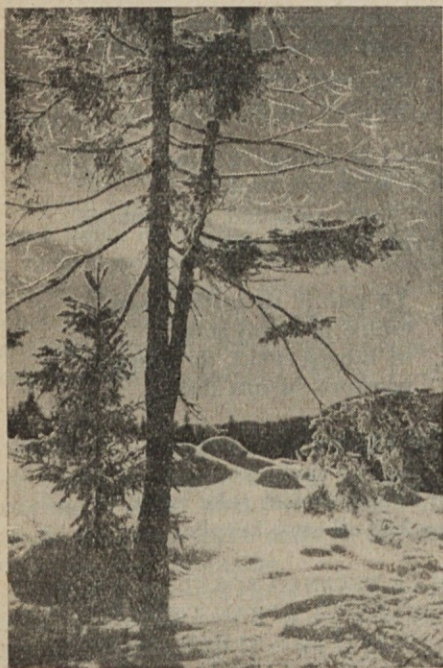
Sprememba liturgije vélikega tedna

Nedavno je Sv. stolica objavila nov litur-
gični red za veliki teden. Pravzaprav ni nov,
ker so povečini le prevzeli stare častljive
obrede iz prvih časov krščanstva. Za letoš-
njo veliko noč (1. aprila) se bodo obredi že
vršili po novem.

Kako to, da stare obrede spreminjajo? Ali
jih sploh smejo? Prav gotovo velja: Tiste-
ga, kar je Kristus ukazal in postavil, ne mo-
reta ne papež ne škof spremeniti.

Vendar je v obredih in pri bogoslužju
marsikaj, kar je nastalo iz navade v raznih
časih in raznih razmerah. Škofje so te na-
vade dopuščali, ker so bile primerne. Ko se
pa življenje predrugači, sme cerkvena ob-
last različne take navade spremeniti novim
časom primerno, da bodo verniki od obre-
dov lahko več imeli. Saj je prav zato Kristus
postavil na čelo verske družbe živo učitelj-
stvo in vodstvo.

Mnogi dosedanji obredi so se razvili na

Motiv s Pokljuke. (Med Bledom in Triglavom)

dosedanjo obliko v srednjem veku. Tedaj
so spremenili navade iz prvih krščanskih
časov. Za naše čase pa so večkrat prvotne
navade bolj primerne.

SKRIVNOSTNA SILA

Francoz Friderik Ozanam je šel v svojem
osemnajstem letu skozi težke verske dvome
in notranje boje.

Nekega dne je stopil v svoji stiski v eno
izmed pariških cerkvá, da bi se mogoče tam
malo umiril. Blizu tabernaklja opazi v ne-
kem kotu častitljivega starčka, kako zbrano
gleda na oltar in moli rožni venec. Spo-
znal ga je. Bil je svetovno znani učenjak in
mislec Ampère. Tiho je mladi Ozanam po-
kleknil za učenjakovim hrbtom in čudna
moč se je razlila v njegovo dušo.

Pozneje je rad pravil, da je ta Amperov
rožni venec njemu več pomagal ko vse knji-
ge in pridige.

TREBANJCI

Trebanjci zares so veseli ljudje,
vinograde 'majo in ravno polje.
Pa nikoli več, pa nikoli več
ne grem iz Trebnjega preč.

Trebanjska dekleta zares so lepe,
ko sonce posije, pa v senco zbeže.
Pa nikoli več...

Kdor hoče dobiti trebanjsko dekle,
mora imeti svoj jezik na štiri voglé.
Pa nikoli več...

Dolenjska narodna.

Sodnik Vrhovnega sodišča v Singapore
na Malajskem polotoku, Charles Abbot, po
rodu Irec, vzgojen v anglikanski veri, je za-
prosil za sprejem v katoliško vero. — Ena
izmed najbolj znanih pisateljev in pesnic
v angleškem svetu, Edith Sitwell, je postala
tudi katoličanka. Ta žena, ki je dobila svoj
čas od kraljice Elizabete častni naslov „Da-
ma Reda britanskega imperija”, se je pri-
družila Cerkvi zato, ker je bila prepričana,
da je prava verska družba tista, v kateri sta
red, gorečnost in avtoriteta.

Pred dogodki

(Nadaljevanje iz prejšnje številke)

2. Priznanje

Cerkvene oblasti o teh dogodkih dolgo niso izjavile, ali so verodostojni ali ne. Kakor je navada ob takih rečeh, se je le raziskovalo, čakalo, zapisovalo in razmišljalo. Posebej so pregledovali vrsto čudežnih ozdravljenj, ki so se zatem zgodila v Fatimi. Skofijsko raziskovanje je trajalo od leta 1922 do leta 1929. In šele 13. oktobra 1930 (trinajst let po zadnji prikazni) je škof tamkajšnje škofije v Leiria izjavil, da so prikazovanja v Fatimi verodostojna, torej da je dovolj jasnih dokazov, da so se res zgodila in da jim je verjeti. Tedaj je tudi dovolil češčenje Fatimske Matere božje.

3. Skrivnost

Ljudi je seveda zanimalo, kaj je tisto, česar pastirčki ne smejo razodeti, dokler ni čas.

Eden od otrok, Lucija, je odšla leta 1921. k sestram dorotejkam v zavod. Daleč na severu je nepoznana preživela 4 leta. L. 1925. se je odločila, da stopi v dorotejski noviciat in je postala sestra. Redovne zaobljube je položila leta 1928. Leto poprej je na ukaz svojega duhovnega vodnika in po pogovoru z Jezusom v tabernaklju napisala, kaj ji je bilo razodeto v prvi skrivnosti.

Tako je svet 17. decembra 1927. zvedel, da je tedaj Marija povedala otrokom, da pride kmalu po Jacinto in po Francka; Lucija pa bo morala ostati na svetu še dolgo, ker hoče po njej Jezus razširiti po svetu češčenje Njenega brezmadežnega Srca. Francka in Jacinte leta 1927. res že ni bilo več med živimi. Prvi je umrl 5. aprila 1919., druga pa 20. februarja 1920. Vendar „velika skrivnost“ še ni bila ljudem odkrita.

Na posredovanje prof. L. Fonseca, zgodovinarja dogodkov v Fatimi, je leta 1938. Lucija popisala vtise in spomine na Jacinto in še posebej podroben popis dogodkov.

Na željo leirijskega škofa je 31. avgusta in 8. decembra 1941. napisala „zgolj iz pokorščine in z božjim dovoljenjem“ še 50 strani o teh dogodkih. Po teh zapiskih je svet zvedel 31. avgusta 1941., kaj obsega velika skrivnost.

Obsega troje: Marija je pastirčkom 13. julija 1917. v prvem delu pokazala strahoto pekla, ob kateri so se otroci zgrozili. Potem je rekla (2. del): „Videli ste peklo, kjer končavajo duše ubogih grešnikov. Da bi grešnike obvaroval pogubljenija, hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če bo to storjeno, kar vam bom povedala, bo rešenih mnogo duš in bo mir na svetu... Vojna (1914–18) gre h koncu. A če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, bo v kratkem pod naslednjim papežem izbruhnila druga, še hujša vojna. Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki ga vam daje Bog, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojna, lakota, preganjanje Cerkve in papeža... Da to preprečim, bom prišla pozvat svet, naj se posveti mojemu brezmadežnemu Srcu in sprejme zadostilno obhajilo na prve sobote v mesecu. Če bodo poslušali moje želje, se bo Rusija spreobrnila in bo mir. Drugače bo pa brezbožna propaganda razširila v svetu svoje zmote, povzročila vojne in preganjanje Cerkve; mnogo dobrih bo mučenih, sveti oče bo mnogo trpel; nekateri narodi bodo uničeni... Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago! Sveti oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila in svetu bo dodeljena doba miru...”

Tretjega dela skrivnosti, je rekla Lucija tedaj, da še ne sme objaviti.

Ker je svet zvedel te napovedi šele čez 24 let, ko se je nekaj že zgodilo, je jasno, da Marija ni hotela narediti iz Lucije prerokinje ali napovedovalke. Hotela se je je le poslužiti, da po njej pove svetu, naj se ogiba greha, naj ljudje molijo, delajo pokoro v zadoščenje za grehe in se spreobrnejo. Po njej je pokazala poseben način rešitve človeštva: posvetitev in češčenje Njenega brezmadežnega Srca.

*

Ob tem odkritju je svet že vedel, da je šlo julija 1917 h koncu prve svetovne vojne. Pod naslednjim papežem Pijem XI. se je začela španska revolucija (1936–38), uvod v drugo svetovno vojno.

Mala Jacinta je pred smrtjo v bolnici mnogo mislila na vojno, ki bo prišla. „Najprej bo zadela Španijo,” je rekla, kakor po-

roča prednica lizbonske sirotišnice. V noči od 24. do 25. januarja je bila vidna po vsej Evropi izredna svetloba; izreden polarni sij so jo imenovali zvezdogledi. Lucija se je tedaj zgrozila, ker je v svetlobi spoznala napovedano znamenje strahotnih dogodkov, ki bodo kazni za ljudstvo. Drugo leto, 1939., se je začela druga svetovna vojna...

Kakšen je bil odziv na to odkritje dela velike fatimske skrivnosti? Ljudje so se marsikje začeli posvečevati Marijinemu brezmadežnemu Srcu in opravljati pobožnost 6 prvih sobot, ki jo je Marija priporočala. Dne 31. oktobra 1942. je papež Pij XII. kot oče velike krščanske družine slovesno izročil sprto človeštvo, sveto Cerkev, nedolžne in grešne Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

V vojni je nastal preobrat. Leta 1945. se je klanje nehalo. Toda zgleda, da ljudje niso zadosti storili tega, kar je želela Marija. Rusija se ni spreobrnila. Miru ni bilo in ga še ni. Brezbožna propaganda se širi naprej in povzroča vojne (Kitajska, Koreja, Indokina, Argentina, Severna Afrika...).

(Dalje prihodnjič)

Kje je naše mesto?

Govorili smo že o izredni pomembnosti sindikatov pri borbi za socialni napredek in pravice delavskega stanu. Ugotovili smo tudi, da stanovska solidarnost zahteva od vseh delavcev, da po svoji stanovski organizaciji sodelujejo pri tem velikem delu. Nihče namreč ne more brez škode za skupno stvar stati ob strani.

A nastane kočljivo vprašanje, kateri stanovski organizaciji bo delavec izrekel svoje zaupanje.

Krščanski delavci bi bili najsrečnejši, ako bi ta izbira sploh ne bila potrebna.

V resnici bi bila najidealnejša rešitev ta, da bi ena sama delavska stanovska organizacija, upoštevajoč človekovo poslanstvo na zemlji, v luči vere utirala pot socialnemu napredku in branila koristi svojih članov.

Tako je v anglosaksonskih deželah!

Angleški delavci imajo svoje takozv. „Trade-unions“, ki so sicer nevtralni sindikati in last vsega angleškega delavstva, a tako prepojeni s krščanskimi idejami, da

na njihovih kongresih anglikanski in katoliški duhovniki opravljajo službe božje ter se njih člani ne pomišljajo svojega mnjenja podpirati z izreki iz svetega pisma.

Enako je tudi v Ameriki vpeljan nevtralni sindikalizem, ki je v bistvu krščanski. V svojo skupno izjavo so celo vključili geslo: „We believe in God!“ — Mi verujemo v Boga. Njihovi najvišji predstavniki javno izjavljajo, da so načela krščanske kulture **nujno potrebna**, če hočemo svet spet spraviti na pot pravičnosti, reda in miru. In prav sedaj stoji v tej deželi katoliški mož na čelu 16-milijonskega sindikata.

A v Evropi je drugače!

Na žalost so razmere v Evropi čisto drugače.

Tudi tu imamo sicer močne sindikate, ki se pod nevtralnimi naslovom predstavljajo kot zastopniki vseh delavcev, a so v resnici v službi marksistično-socialistične ideje.

Tu ni govora o nevtralnosti!

Za te sindikate je značilno, da so prav tako protiverski in protikrščanski kakor sindikati, ki jih vodijo komunisti. Z vsem svojim vplivom se bore za tak družabni red, kjer Bog, vera in Cerkev nimajo nobene besede. Oni ostajajo zvesti Marksovemu geslu: „Vera je opij za ljudstvo!“ Po tem geslu vzgajajo svoje člane in, kar je še bolj tragično: svojo mladino. Zato pa povsod, kjer jim je uspelo pridobiti si vpliv nad socialnim življenjem, puščajo za seboj strašno opustošenje: razkristjanjenje delavskih množic in vse, kar iz tega izvira.

Njihovi predlogi za obnovo socialnega reda ostajajo samo na površju stvari. Pri njih vse nekako visi v zraku, ker jim **manjka solidnih temeljev**, na katere bi oprli svojo socialno zgradbo. Oni so zunanja revolucija, ki ne računa z duhovnimi činitelji socialnega življenja. Njim zato velja opomin angleškega konvertita Dawsona: „Vsak poskus organizirati svet z ekonomskimi silami je obsojen na neuspeh, ako se prezirajo DUHOVNI VIDIKI, ki so najvažnejši činitelji v problemu.“ — „VERA je namreč,“ uči isti, „EDINA SILA, ki se more silam, ki razkrajajo današnji svet, uspešno postaviti v bran.“

Krščanski delavci se niso pustili izigravati

V početku so se krščanski delavci skupno s socialističnimi tovariši v isti organizaciji iskreno in vztrajno borili za stanovske pravice in socialni napredek. Upali so, da bodo skupne koristi celotnega delavskega stanu potisnile strankarske težnje ob stran.

A so se zmotili!

Kmalu so namreč opazili, da sodelovanje na strani socialistov ni bilo tako iskreno in bratsko. Ti so se na vse načine trudili, da bi skupni delavski stanovski organizaciji dali čimbolj rdečo podobo. Prisotnost kristjanov, katerim često ne manjka lahkovernosti, so smatrali za izredno priložnost med čim večjim številom delavstva širiti brezbožne marksistične ideje in tako postavljati temelje bodoči socialistični družbi.

Bistrejši med krščanskimi delavci, katerim vera ni bila prazna beseda, so hitro spoznali izigravanje socialističnih tovarišev ter so, da rešijo vero svojih krščanskih sobratov in da družbo obvarujejo pred rdečo nevarnostjo, zapustili to nevarno družčino in na svojo roko v najtežjih okoliščinah, ko so spremljali udarce od strani socialistov in delodajalcev, v luči krščanskih načel o človeku, delu in družbi organizirali borbo za izboljšanje ekonomskih in socialnih razmer.

Tako so leta 1885. nastali krščanski sindikati, ki so v Belgiji, Holandiji, Franciji, Nemčiji, Švici in tudi v Sloveniji, sicer po težkih borbah, postali izredno važni činitelji socialnega napredka.

Kje je naše mesto?

To je vprašanje, na katero moramo odgovoriti z velikim čutom za odgovornost.

Vsaka lahkomišljenost in nedoslednost v tej točki utegne roditi usodne posledice.

Si socialist? Dobro! Samo po sebi je umevno, da boš izrekel zaupanje stanovski organizaciji, ki se bori za socialistično družbo brez Boga, vere in Cerkve.

To je dosledno!

In socialisti tako postopajo.

Čemu pa morajo ravno kristjani tako često igrati vlogo „koristnih budal“?!

Mnogi se „dušajo“, da so večji katoličani kot papež sam, a v socialnem in stanovskem življenju, kjer je včasih treba pokazati nekoliko poguma, pa podpirajo tiste, ki se

boré proti papežu, veri in Bogu ter grade bodočnost na temeljih nestvarnega in nečloveškega marksizma.

Ali je to dosledno?

In prav ta vrsta ljudi nosi težko odgovornost, da danes milijoni ječe v krempljih rdečega zmaja.

Koristno bo, če si gledé tega vsi pošteno izprašamo svojo vest!

*

Med zadnjo svetovno vojno je neki belgijski redovnik srečal Toledana, voditelja komunizma v Južni Ameriki, ki mu je zaupal: „V vaši Cerkvi imate najlepši socialni nauk, ki si ga človek more misliti; če bi vi v zadnjih 50 letih poslušali svoje cerkvene poglavarje, bi jaz danes ne bil tam, kjer sem ...“

Ali nas morajo res komunisti učiti spoštovanja in zaupanja do katoliškega socialnega nauka?

Ah, koliko smo katoličani zamudili s svojo zanikrnostjo in nedoslednostjo!

Mislím, da nam po vsem tem ne bo težko odgovoriti na vprašanje: „Kje je naše mesto?“ ...

Treba je samo nekoliko močatosti, ponosa in doslednosti ...!

V-ko.

Dekliška pesem

**Rožic ne bom trgala,
da bi vence spletala.
Mirno, svobodno, ljubo
po planinah naj cveto!**

**Ako bi jo utrgala,
rožica bi umirala,
glavico povabila,
sonca ne bi čakala.**

**Tudi jaz sem rožica,
v božji vrtec vsajena,
skrivam se zdaj tu, zdaj tam,
trgati se pa ne dam.**

**Rožic ne bom trgala,
srca so nedolžnega,
naj z menoj še uživajo
mir, ljubezen, svobodo!**

Narodna

Malenkost

Dva mlada zakonca stojita pri oknu. Dan poprej sta se poročila. Zelo sta se ljubila in bila sta prepričana, da mora vedno tako ostati. Vsak izmed njiju je vroče želel drugega osrečevati.

Molče stojita in gledata v krasen večer. Velika sreča ne da govoriti. Kadar pregloboko sega v srce, ne najdemo besed, da bi z njimi izrazili, kar občutimo.

Počasi tipa roka mlade žene po moževi, jo iskreno stisne in pravi: „Želim, da bi ti mogla pokazati, kako te imam rada in kakšne žrtve zmorem tebi na ljubo. Imenuj mi eno. Pa reci nekaj prav težkega.”

Z mirnim nasmehom gleda mož v vrhove na nasprotni strani, kakor da ne sliši njenega vprašanja.

Še tesneje je njena roka stisnila njegovo. Čutila je, kako je vroč val ljubezni pljusnil iz njenega srca.

„Pač, imenoval bi nekaj,” reče prav rahlo, „pa se skoraj bojim povedati, kajti bilo bi pretežko za tebe.”

„Prav gotovo ne,” se je razvnela. „Kako moreš dvomiti o moji ljubezni? Nobena stvar mi ni pretežka za tebe, prav nobena!”

„Dobro, tedaj ti bom povedal. Sprejmi me vsakikrat, ko bom prišel domov, s pri-

jaznim obrazom. Pa naj se zgodi kankoli. Naj se ti pečenka ožge ali naj bo juha presoljena, naj te mlekar razjezi ali se pripeti kaka druga neprijetnost, pokaži mi vedno prijazen obraz.”

Mlada žena se je prav iz srca nasmejala ob tej žrtvi, o kateri misli, da sploh ni nikaka žrtev. Prav rada bo to storila. Saj bi itak storila, tudi če ne bi posebej tega prosil. To se vendar razume samo po sebi. Saj je le malenkost, bo že sam videl. — Ali je to vse? Naj vendar pove kaj težjega!

On pa ni več veliko govoril. Samo modro se je smehljaj, kakor bi hotel reči: „Bova videla, kdo ima prav . . .”

*

Prav je imel on. Spočetka je bila malenkost sprejeti moža s prijaznim obrazom. Smehljaje mu je odprla vrata, ko je prišel domov: povsod sama radost in veselje!

Toda ni ostalo vedno tako. Zdaj je doživela kako sitnost in zoprnost, drugič se je čutila utrujeno, izčrpano, potem zopet je imela srce polno žalosti in skrbi, včasih ji je bila vsaka stvar odveč, čeprav sama ni vedela, od kod in zakaj. Najrajši bi takrat moža takoj napadla s tarnanjem in jadikovanjem.

A hotela je biti močna žena. Niti za trenutek ni pozabila svoje obljube. Njena čast je zahtevala, da je tudi takrat vztrajala, čeprav je bilo večkrat neizrekljivo težko. Svoje žalosti sicer ni nosila sama zase, o vsem se je z njim pogovorila. Toda to je storila šele pozneje, ko sta sedla k zaupnemu pomenku. Nikdar ga ni sprejela s čmernim obrazom. Pogumno se je borila proti svojim muham in slabi volji, ker je vedela, da bi nastala razpoka v njeni sreči, če bi začela popuščati. Kadar je njen mož v svojem poklicu doživel kako neprijetnost, če je bil utrujen in zmučen, je vedel, da ga doma čaka sončni žarek. Tam je bila sama ljubezen. In ves dan se je veselil tega žarka, ki ga je sprejel ob vstopu v hišo.

Mlada žena se je polagoma znala premagati ne samo v eni stvari, ampak tudi v veliko drugih. Iki bi mogle kaliti srečo skupnega življenja.

Bila sta srečna oba . . .

(Po P. Lukas, „Menschen, die sich lieben“; prevedel dr. J. K.)

Zaupanje

(Zgodba iz Avstralije)

Kupili so si hišo v predmestju. Njihov sen, imeti nekaj svojega, je bil uredničen. Tako so se bili že naveličali taboriščnega življenja, da so sklenili za vsako ceno — ven. Sedaj so srečni.

Začetne težave so bile velike. Hiša je bila prazna, ko so se vselili z borno prtljago, ki je bila pravzaprav še iz Evrope. Ni bilo ne mize ne postelje ne stolov. Za silo so si na hitro preskrbeli nekaj vojaških postelj. Hvala Bogu, bile so skoraj na pol zastojne. Kuhinjske potreščine so bile jako skromne. Vsebovale so le nekaj skodelic, dva lonca, štiri žlice in plinski ogrevalnik. Vsa ta piščlost pa ni mogla preprečiti dobre volje.

Prav počasi in ob trdem delu je šlo na bolje. Ali nesreča, ki je stalna spremljevalka posebno še begunca in izseljenca, tudi tu ni prizanesla. Prišla je tiho in neopazno. Prišel je zdravnik, kupovali so zdravila. Prizadelo je čuvarico domačega ognjišča — mater. Velike oči otrok so pričale o strahu. Možev, s potezami zarezan obraz je govoril o skrbi. Kako tudi ne! Saj se je toplina doma spremenila v mraz.

Žena je bila privezana na posteljo več kot dva meseca: živčna oslabelost. Z močno voljo do življenja in po skrbni zdravniški negi se je dokopala do izboljšanja. Zdravnik ji je dovolil, da sme vsak dan vstati po nekaj ur. Končno je prišel dan, ko ji je bilo dovoljeno prijeti za lažje hišno delo. Kdo bi mogel popisati radost vseh in novo upanje. Vse težave pri delu, vsi ostanki z odplnčili na obroke, celo dolg, ki je bil nujen zaradi zdravniških izdatkov, vse, prav vse je bilo pozabljeno.

Po svojih opravkih v mestu — kajti vsakdanje skrbi in opravki okrog domače hiše so izbruhnile z vso silo in zahtevale izvršitve — se je žena ustavila pred marsikatero izložbo.

Nekega dne je naletela celo na izložbo z nabožnimi predmeti. Začudeno je obstala. Saj ni mogoče in to v tem mestu, kjer sta dve tretjini drugovercev. Milo se ji je storilo ob tem. Spomnila se je na domovino in hišo, kjer je bila rojena. Kako je dihala in versko ozračje, ki so ga dopolnjevale četu-

di ne najlepše ali včasih zelo stare nabožne slike. Kaj bi bilo, če bi tudi za novi dom v novi domovini kupila lepo sliko, tako je modrovala. In če katero kupi, mora to biti slika Matere božje. Ni vedela zakaj, ali zdelo se ji je, da ima do nje zaupanje kot otrok do matere. Sicer ona ni ena onih pobožnjakarskih žensk, ki bi vsem svetnikom noge poljubovala, ko pa pride iz cerkve, pa vse ljudi opravljala, ampak izpolnjuje svoje verske dolžnosti redno, kot jo je učila mati. Stopila je v trgovino in kupila prav lepo sliko Matere božje.

Pred nedavnim sem jih obiskal. Ne bi mogli verjeti, kaj so pridno roke storile iz tega, ob času vselitve tako revnega doma. Ne bi verjeli.

Ogledal sem si hišo v svoje veliko zadovoljstvo. Naletel sem tudi na sliko, ki jo je kupila in visi sedaj na verandi. Bila mi je všeč. Ker imam navado, da povem, kar mišlim, sem to tudi povedal.

Tedaj je ona rekla: „Pred to podobo se vsako jutro ustavim, preden grem na delo, in poprosim božjega blagoslova. Meni se zdi, da se imam samo Njej (Materi božji) zahvaliti, da sem zopet zdrava in da delam.“ — To je povedala tako živo, da me je kar iznenadilo. Mislim si: Nagrajeno zaupanje!
P. K. O.

Moja baba . . .

Duh, ki vlada v družini, vpliva na otroke. Tega se starši vedno ne zavedajo. Nič ne pazijo na to, kaj govorijo. Tako se včasih priuče izražanju, ki ni olikano ali pa je celo nemoralno. Ako oče vpije na otroka med jedjo: „Kako pa žreš!“ otrok, ki zna angleško, misli, da je izraz žreti lepa slovenska beseda.

Tako se je zgodilo, da je pri neki družabni prireditvi nekdo ponudil nekemu jed z besedami: „Boš še kaj žrl?“ — Drug tak primer sem doživel sam. Neki mož mi je predstavil svojo ženo z besedami: „To je moja baba.“ Iz okoliščin sem videl, da je mislil reči: „To je moja žena“. Pa se, tega izraza ni spomnil, ker je doma verjetno večkrat slišal besedo „baba“ kot pa „žena“.

Vsi novonaseljenci si želijo, da bi njihovi

otroci znali slovensko. Ne zavedajo se pa, da znanje slovenščine in ljubezen do materinega jezika nista eno in isto. „Slovenščine se otrok lahko nauči tudi v kakšni šoli ali tečaju. Ljubezen do materinega jezika mu pa more dati samo mati v družini in to ob tem, ko ga s svojo besedo vzgaja, oblikuje.”

Materin jezik ne ljubimo zato, ker bi bil morda najlepši jezik na svetu. Ljubezen do materinega jezika ima globoke korenine. Prvo dojetje vsega, kar smo prejeli v detinskih letih, smo dojemali po materi. Mati nam je usmerjala prve korake v življenje, ona nas je vzgajala za življenje. Duhovni svet matere, ki vzgaja otroka že v detinskih letih, prehaja v otroka: sprva po kratkih besedah, pozneje pa po daljšem razlaganju, pripovedovanju in kramljanju z otrokom. Otrok ji ob brezštevilnih vprašanjih sam nudi priložnost za tako poučevanje. Ta materina vzgoja je velika duhovna sila, ki marsikaterega pozneje v življenju

drži pokonci, da ne zaide; marsikoga pa iz napačnih potov pripelje nazaj na pravo pot. Zato lahko trdimo, da **vzgoje v družini, zlasti vzgoje od strani matere ne more nihče nadomestiti!**

Prepričan sem, da tega, česar se otrok ne nauči v družini, ne more nadomestiti noben drug pouk. Vsak pouk, vsaka vzgoja drugje je samo dopolnilo k družinski vzgoji. Dopolnila pa ne moremo dati, kjer ni podlage ali osnove.

Ako družinska vzgoja otroka vodi v krščansko gledanje na svet, ne bo v otroku nikoli izginilo iz spomina življenje v otroških letih. In to ni samo spomin, temveč je v resnici duhovni svet, ki je dal zdravo oporo človeku za vse življenje.

Ne mislim pa s tem reči, da v dobrih družinah ni težav in slabosti. Težave in slabosti so povsod, a kjer je ljubezen in vera, so tudi družabne kreposti, ki pomagajo zložno živeti v družini.

Fr. Fortunat Zorman, USA.

Prihod v deželo pod Triglavom

Danes ljudje zapuščajo sami ali z družino domače kraje in gredo na tuje. Včasih so emigrirali celji rodovi. Tako se je zgodilo tudi z našim slovenskim narodom. Naš narod ni od pamtiveka v deželi pod Triglavom. Celo v času, ko je živel Kristus, še ni bilo nobenega Slovenca v današnji Sloveniji. Vanjo so prišli pozneje.

Kje so torej živeli Slovenci ob času Kristusovega rojstva? Živeli so v svoji prado-
movini onstran Karpatov, v porečju zgor-
nje Visle, Dnjestra in Dnjepra. Mnogi naši
izseljenci so se po tistih krajih med prvo
svetovno vojno bojevali na ruski fronti on-
stran Karpatov, v Galiciji in Voliniji. Tam
je Polesje, ki je bilo svoj čas poraslo z goz-
dovi in je še danes močvirnato. V te kraje
postavljajo zgodovinarji za časa Kristusa
slovsanske rodove. Tedaj še ni bilo razlike
med Slovenci in Hrvati in Poljaki in Rusi
in Čehi in drugimi Slovani. Vsi so govorili
še približno enak staroslovanski jezik. Ob-
delovali so zemljo, gojili so živinorejo. Raz-
vito je bilo čebelarstvo. Lov na divjačino
jim je dajal mesa in kože. Živeli so v miru.

Posebni stikov s sosedi (Balti na severu in
Finci, azijska plemena ob Donu in Črnem
morju, na zapadu Germani, na jugu Kar-
patske gore) niso imeli.

Sinovci so navadno po poroki ostajali do-
ma in tako se je okoli prvotne družine na-
selil ves rod s starostjo ali starešino na čelu.
Več sorodnih rodov je tvorilo bratstvo, več
bližnjih rodov pa župo z županom na čelu.
Več bratstev je tvorilo pleme. To je bila
nekaka država naših starih pradedov, ki še
niso poznali besede knez, kralj ali cesar.

Tujci, ki so prihajali mednje, so zapisali,
da so bili naši predniki zelo verni. Vendar so
verovali še v razne bogove (Perun, Svarog,
Vesna, Živa), ker še niso slišali o Kristuso-
vem oznanilu. Častili so jih z žrtvovanji, dar-
itvami. Verovali so tudi v posmrtno življe-
nje duš. Marsikatero naše sedanje navade
imajo svoj izvor v teh verovanjih (jurjeva-
nje, kresovi, koledovanje).

Rodovi se začnejo seliti.

Neprehodnost gozda in močvirij je po-
vzročila, da so se vedno številnejši rodovi
začeli razvijati po svoje. Eni so prišli v stik
z grško kulturo preko trgovcev, drugi so
prišli v zvezo z latinsko miselnostjo. Ko so

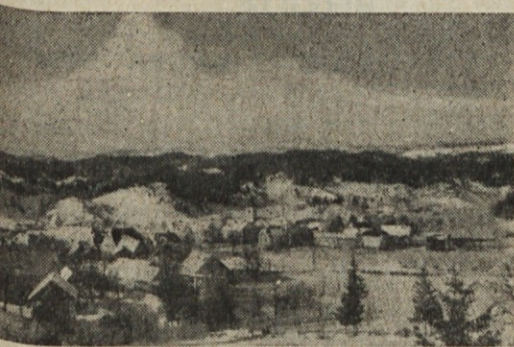
iz Azije in drugod začeli siliti mednje tuja ljudstva, so se morali organizirati in briniti.

Prenaseljenost domovine in vabljenost tujih nepoznanih in bogatih krajev sta kakor mnoga druga ljudstva nagnila tudi slovanska plemena, da so se dvignila na pot in zasedla bližnje pokrajine, ki so jih spraznili drugi narodi. Tako so se začeli razni slovanski naselitveni tokovi. Eni so šli proti vzhodu in se razvili v Ukrajince, Ruse in Beloruse. Drugi so šli proti zapadu (Poljaki, Čehi in Lužiški Srbi). Tretji so šli čez Karpatate ali pa ob Karpatih proti Donavi navzdol. Iz teh zadnjih so se razvili Bolgari, Srbi, Makedonci in Hrvati.

Mi Slovenci smo potomci tistih plemen, ki so se podala čez Galicijo in preko Karpatov na sedanjo Slovaško, čez Donavo in današnjo Ogrsko na Dunaj. Potem so zasedla velik del današnje Avstrije in prodrla do Jadranskega morja pri Trstu in Kopru, po alpskih dolinah pa ob Dravi vse tja do Tirolske, skoraj do Švice.

Kdaj se je to zgodilo?

Vemo, da so v deželi pod Triglavom nekaj časa bivali Langobardi, ki so prav tako prišli z vzhoda in so hrepneli po italijanski deželi in po rimskem bogastvu. Ti Langobardi so se z družinami in vsem blagom dvignili in odšli v Italijo drugi dan po Veliki noči l. 568. Ko so Slovenci videli, da odhajajo, so se pomaknili v od njih izpraznjene kraje ob Dravi, Savi in Soči. V teh krajih so naleteli na nekatere ostanke starih rodov (Keltov, Ilirov, Rimljanov), ki so

Črni vrh nad Idrijo

tam bivali ali so tod šli mimo. Od njih so prevzeli mnoga imena krajev, vodá in gorá. Prišli so v stik tudi prvič s krščanskim verovanjem.

Ker se pa niso naselili povsod enakomerno, so jih sosednji narodi marsikje pregnali ali pozneje potujčili. Tako so se morali tudi bojevati z Bavarci in kasneje s Franki. Mnoge avstrijske doline imajo še danes slovensko ime, kar priča, da so nekdaj tamkaj živeli Slovenci, a so jih druga plemena izpodrinila.

Za Slovenci so šla čez Karpate še druga slovanska plemena, ki so ostala onstran Donave in nosijo danes ime Slovaki. Po jeziku in navadah in pesmih so precej podobna Slovincem. Žal so pridrveli iz Azije v 9. stoletju Madžari (Ogri) in se vrnili mednje ter tako za vedno ločili Slovence in Slovake.

V deželi pod Triglavom biva slovenski narod 15. stoletij. Mnogokrat so ga že podjarmili, zatirali in skušali iztrebiti ter mu vzeti to zemljo, a narod je obstal, živi in bo živel.

Iz domačih krajev

Državna potovalna agencija „Putnik“ je spremenila ime. Razpisali so nagrado za tistega, ki bo našel najprimernejše ime, ki bo izbrano. Ko so tako dobili razne predloge, so se odločili za ime „Kompas“. Tako sedaj ne bo več organiziral potovanja „Putnik“, ampak „Kompas“. — V začetku decembra se je v Kamniških planinah pod Grintovcem smrtno ponesrečil študent Lado Peternel. Brez cepina, derez in vrvi je hodil po poledeneli poti in zletel 500 m navzdol. — 21. decembra je trčil v Ljubljani tovorni vlak v premikalno skupino vagonov. Pri iztirjenju je bilo poškodovanih 25 vagonov. Škoda je milijonska.

Iz gradu v Murski Soboti so se izselili vojaki. V gradu bodo sedaj dobili prostor razni uradi, muzej in študijska knjižnica. — Zelo bi bilo potrebno regulirati Muro, ki vsako leto povzroča polju veliko škodo. Na Muri bosta v bodočnosti zgrajeni verjetno tudi dve hidrocentrali (Cmurek in Razkriž-

je). — Hrana je v Pomurju neprimerna in vzrok mnogih bolezní. Zato bodo v Murski Soboti ustanovili center, kjer bodo ljudi učili kuhati kaj primernejšega, kot kuhajo doslej. — Zidne opeke v opekarni Ljutomer ne bodo več žgali, ampak sušili s posebnimi preparati.

Po stari navadi je tudi letos po mnogih krajih hodil od hiše do hiše Miklavž. V veliko žalost otrok in ljudi ga je preganjala komunistična milica (n. pr. na Vrhniki). Otroci so bili pa drugi dan še bolj presenečeni, ko so videli, da jim je Miklavž vseeno prinesel v nastavljene peharje in krožnike, čeprav so ga prejšnji večer aretirali in zaprli. — Ker je bil božični dan letos na nedeljo, so ljudje praznovali Božič kot včasih, le potrkávati in zvoniti niso smeli, ker je več kot par minut zvonjenja podnevi „zločin“.

Ugotovili so, da je v Ljubljani med otroki v starosti do 7 let vsak četrti rahitičen. Menda zaradi pomanjkljive prehrane in stanovanjske stiske. Mnoge družine imajo

poleg kuhinje le eno sobo. — Skozi Slovenijo gre 95% tujskega prometa v Jugoslavijo. — Ker so v Postojni več sto let stara drevesa v drevoredu kvarila cesto in hiše, so jih posekali. Postojnsko jamo si je letos ogledalo čez 200.000 ljudi. Med njimi je bilo 65 različnih narodnosti. Bilo je 7159 Holandcev, 5866 Angležev, 4388 Francozov, 2811 Švedov in 1936 Belgijcev. — 8. januarja so slovesno izročili prometu novi kolo-dvor na Jesenicah.

V kamnolomu pri Črnem Kalu pri Postojni so naleteli na kosti medveda, ki je po mnenju strokovnjakov živel pred 120.000 leti. — Tvorница Rosenthal iz Nemčije je dobavila proti plačilu predsedniku Titu porcelanski servis, okrašen z zlatom, za več sto oseb. — Otroške doklade so preuredili. Cele bodo dobivali le oni delavci, ki nima-jo nič zemlje. Čim več zemlje ima kak delavec doma in čim več davka plačuje od sveta, tem manj doklad bo dobil. Podobno velja za pokojnine in brezposelno podporo.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

Matične knjige: Poroka: V cerkvi sv. Jožefa, Bedford, sta se 3. decembra poročila Pasqualina Gallo in Anton Gašpur. — Krsta: V cerkvi Srca Jezusovega, Kilburn, London, je bil krščen 18. decembra Franc Lucian Korošec. — Istega dne pa pri Sv. Patriku v Bradfordu Allan Jenič. — Čestitamol!

Prazniki: Božične kot novoletne smo prežveli mirno pri jaslicah, kjer so se zbrale družine ter povabile tudi prijatelje in znance, ki niso še tako srečni, da bi mogli biti v lastnih domovih ali pri svojcih. V Londonu smo po letih spet imeli skupno mašo v kapeli Y. C. W. nasproti „Našega doma“. — Na Novega leta dan pa je bil istotam blagoslov s petimi litanijami. Tudi nadalje bomo imeli vsako prvo nedeljo v mesecu podobno pobožnost. Navadno je potem primerna prireditev v „Našem domu“.

„Naš dom“: Z novim letom je minilo pol leta, odkar je odprt „Naš dom“ na 62. Offley Road, London S. W. 9. Stroškov z njim

je še vedno dosti, a jih skušamo sproti poravnati z dohodki in prostovoljnimi prispevki. Delno smo tudi že krili dolg, ki je ostal na pohištvu. Dosedanje izkušnje so pokazale, da so prostori le ob zelo veliki udeležbi premajhni (kot n. pr. „Miklavžev večer“). Včasih zmanjka tudi postelj za prenočišča, če pride kdo neprijavljen. Moremo pa reči, da „Naš dom“ vrši svojo nalogo v polni meri.

BELGIJA

LIEGE — LIMBURG

Tretjo nedeljo v decembru nas je v Eisdenu obiskal sv. Miklavž. Naša mladina se je za njegov prihod pripravila s tremi lepimi igricama, deklamacijami in petjem. Otrokom je z njihovim lepim nastopom spet uspelo navdušiti nabito polno dvorano. Zato jih je sv. Miklavž lepo pohvalil in vse obdaril.

Prijetni večer smo ob jaslicah in božičnem dreveščku zaključili s petjem božičnih pesmi.

Na Božič pa so naši pevci pri službi božji v Waterscheju in Eisdenu še posebno uspeli v naša srca pričarati domače in božično razpoloženje. Hvala jim in priznanje!

V Waterscheju predvsem je bilo opaziti lepo število rojakov, ki so Novorojenega pričakovali ne samo ob jaslicah, temveč tudi v svojih srcih. Naj ta lepi zgled navduši še ostale!

V Eisdenu smo letos tudi „štetanovali“! Ker se ta dan izjemoma ni delalo, smo imeli službo božjo ob 11. uri s krasnim božičnim petjem. Popoldne pa so zastopniki Društva sv. Barbare in naši vrli „slomškarji“ napravili lepo presenečenje neutrudnemu pevovodji in režiserju g. Štefanu Roglju, kateremu so za god lepo zapeli ter iskrenim čestitkam pridali res dragocenih darov.

Slavljenec je bil pozornosti društva in fantov zelo vesel ter se je vsem iskreno zahvalil in jih lepo pogostil. Oni pa so bili tudi zadovoljni, da so izrekli priznanje in zahvalo možu, ki že dolga leta toliko žrtvuje za slovensko skupnost v Limburgu.

Ne dvomimo, da bo to plemenito dejanje še postrumilo naše vrste, da bomo v bratski slogi s še povečanimi silami vršili svoje visoko poslanstvo v tujini.

V Waterschei je iz Avstrije prišla skupina rojakov. Nekateri so na Božič že pomagali pri petju. Izrekamo jim iskreno dobrodošlico ter jih vabimo, da se čimprej vključijo v našo skupnost ter nam pomagajo pri našem delu!

Božične praznike je morala preživeti v bolnici ga. Marija Flere iz Zutendaala. Upamo, da se bo že skoro mogla vrniti k sinu na svoj dom.

Bolniki: V Houthalenu je na želodcu več tednov bolehal g. Koren.

Poroka: G. Stanko Osterc je v Juprelle-u pri Liège-u sklenil zakonsko zvezo z gdč. Elise Poit'er. — Iskreno čestitamo in želimo, da Bog blagoslovi mladi par!

Naročnike „Katoliškega glasa“ prosimo, da bi čimprej poravnali naročnino za 1955. Prosimo tudi za darove za „Našo luč“ 1955.

CHARLEROI — MONS

Charleroi. — Za božični dan nam je pel pri službi božji v Charleroi moški zbor. Ob priliki obnavljanja „naše“ kapele pri šol-

skih bratih, kjer se vsak mesec zbiramo, smo mi kupili luč nad oltarjem. V ta namen smo pri božični sv. maši nabrali 354 frs.

Med **bolehajočimi** doma omenimo tokrat naše rudarje v pokoju: Petra Begus v Montigny, Franca Mlakar v Fleurus, Franca Polšak v Jumet, Karla Erjavca v Lodelinsart. Ivan Podpavec se je vrnil iz sanatorija. Težko operacijo v Charleroi je prestala Janežičeva gospa iz Farciennes.

Poročili so se v zadnjem času: v cerkvi Montigny-Tilleul (Bois) gdč. Ana Zorzut in g. Alphonse Dumont; v St. Marie-Aiseau g. Mirko Luščak in gdč. Marija Kjabaj; v Pironchamps-Fatima ga. Apolonija Vodnik in g. Oto Kola; v Chatélineau-centre g. Anton Leber z gdč. Marie-Henriette Delmotte. Vsem želimo obilo sreče in na mnoga leta!

V Tamines je v **rudniku zasulo** Slovenca iz Italije Emila Štulin. Naj počiva v miru! Doma zapušča mlado ženo in mater.

Mons. — Zimsko vreme je zajelo končno tudi Borinažo. Nekateri smo začeli novo leto z domačo službo božjo pri sestrah v Paturages. Nekateri so se veselili obiskov svojih domačih, a kakor leto mine, je tudi to minulo.

Doma **bolehajo** mama Rupnikova v Elouges, Johan Mlakar v Wasmes in Anton Mlekuž. Anton Koželj se je srečno vrnil iz klinike v Frameries. Neki Italijan ga je ranil z britvijo. Ponovno je odšel v bolnico za duševne bolezni v Tournai Ivan Lauš iz Tertre.

*

Moj novi naslov se glasi: **Grand rue 37**, Charleroi. Številko telefona sporočim drugič. Vsem rojakom, ki so se na kateri koli način dobrohotno in plemenito odzvali mojemu pozivu v zadnjih tednih, se iz srca zahvaljujem. Preprčan sem, da se bodo ob priliki tudi drugi.

Z d r. R e v e n , izs. duh.

FRANCIJA

Pas de Calais

Prav pridno ste letos segli po novi Družinski pratiki. Je to mala knjižica, vendar jako podučljiva za vsakega kristjana.

Tako vam kaže, da se 15. februarja s pepelnico

začne letošnji postni čas, čas pokore kot priprave na velikonočno vstajenje.

Postni čas nas resno opominja, da je naša glavna naloga v tem zemskem življenju, da rešimo svoje duše. Od nas je odvisna po tem kratkem življenju srečna ali nesrečna večnost.

Kaj nam je storiti za srečno večnost, je Bog sam povedal z besedami, da ponižnega in skesanega srca ne bo zavrzel.

Ponižno srce se zaveda svoje slabosti, svoje grešnosti. Obrne se k Bogu s ponižno prošnjo in skesanim srcem: „Bog, bodi milostljiv meni ubogemu grešniku!“ V dobri velikonočni spovedi in sv. obhajilu najde pravi mir duši in pa milost božjo, da more laže spolnjevati voljo božjo. Dobro voljo pokaže z samozatajevanjem in potrpežljivo prenaša težave življenja kot pokoro za storjena razžaljenja božjega usmiljenja. — V tem duhu preživimo sveti postni čas!

Naši rajni: Žalosten je bil pretekli december v naših kolonijah. Smrt je globoko posegla v naše vrste, ki se vedno bolj redčijo.

V začetku decembra je umrl v Lens **Ivan Bervar**, rudar v pokoju, star 62 let. Več let je prebil v postelji, dokler ga ni smrt rešila nadaljnjega trpljenja.

V družini Sladič je umrla 3 in pol mesecev stara edina hčerka v veliko žalost njenih staršev.

Posebno nas je pretresla žalostna vest, da je umrl 14. decembra v Bruay **Franc Simonič**. Kot dolgoletni režiser dramatičnega odseka Društva sv. Barbare je bil znan in spoštovan ne samo v Bruay, ampak tudi po drugih naših kolonijah. Pre-

zgodaj nas je zapustil, star šele 55 let. Bil je mož poštenjak, krščanskega duha, slovenskega srca in neutrudljiv delavec v blagor svojih sorojakov. Številni rojaki, tudi iz oddaljenih kolonij, in pet zastav s črnimi traki ga je spremljalo na zadnji poti.

Dne 17. decembra je umrla **Marija Večko** v starosti 59 let. Potrpežljivo je prenašala težko bolezen in se s pogostnim sv. obhajilom lepo pripravila na smrt. — 14 let je požrtvovalno vodila gospodinjstvo slovenskemu župniku v Pas de Calais. O njenem dobrem srcu so pričali številni paketi, ki jih je pošiljala v domovino. Za vse naj ji bo Bog plačnik!

Že drugi dan novega leta je umrl v Vendin-le Vieil na pljučni bolezni samski rudar **Friderik Babič**.

Vsem preostalim naše sožalje, rajnim pa večni mir!

Pariz

Sveta maša za Slovence bo v februarju: V **NEDELJO 5. IN 19.** (ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard).

Dne 14. januarja se je poročila v Carrière-sur-Seine gdč. **Marija Gomboč**, doma iz Prekmurja (Dolnji Slaveci) z g. Henrikom Fournet. Naše iskrene čestitke!

Že dva meseca je v bolnici (149, rue de Sèvres) hčerka gospé **Terezije Zannier**.

Prav lepo pozdravlja znanca ing. **ŽAGAR Viktor** iz Švedske. Za **Božič** je doživel veliko srečo, da sta po dolgih težavah prišli za njim njegova žena in hčerka. Tudi mi se veselimo z njim.

AISNE. — 10. januarja sta v Braine go spod in gospa **Kocet** praznovala 30-letnico svoje poroke. Z njunimi otroki in znanci se tega lepega jubileja veselimo tudi mi in jima izrekamo svoje čestitke z željo, da bi zdrava in čila dočakala še 40- in 50-letnico!

LOIRET. — 20. oktobra je v Bignon-Mirabeau tragično končal **REBOLJ Matija**. Pokojni je bil doma iz Dola pri Ljubljani. Štiri leta je bil v vojnem ujetništvu v Nemčiji, po končani vojni je prišel na delo v Francijo. Bil je dober delavec, bo lehal pa je na posledicah vojnega ujetništva. — Molimo za njegovo dušo!

Skupina slovenskih izseljencev, zbranih v Mericourt—Sallaumines — Pas de Calais dne 9. oktobra 1955 ob priliki proslave 30-letnega obstoja ondotnega Društva sv. Barbare.

Pod Luksemburgom

AUMETZ

Iz Aumetza in okolice se o nas Slovencih navadno bolj malo novic zve, zato sedaj v novem letu pogledjmo nekoliko nazaj.

V pozni jeseni je nanagloma umrl, zadet od kapi, pri delu na njivi **Bruno Madotto**, star komaj 37 let. Zapušča ženo go. Ivanko, roj. Cigale, in dva majhna sinčka. Naše sožalje! — Meseca decembra sta praznovala **Franc Šubelj** in njegova žena **Marija** 30-letnico poroke. Kličemo jima še na mnoga leta! — Trenutno sta **bolna** **Leban Miha** in **Gorišek Jurij**; želimo jima skorajšnje okrevanje. — V **Godlerjevi** družini so za praznike dobili sinčka; krstili so ga za **Jakoba**. Naše čestitike!

V decembru smo tu imeli blagoslovitev zvonov. Ob tej priliki so bile zastopane vse narodnosti, ki tu bivajo; tudi Slovenci smo se udeležili v lepem številu. — Zadnje nedeljo pred božičnimi prazniki nas je obiskal naš msgr. **Grims**. Sedaj smo pred kratkim zvedeli iz časopisov, da se je ponesrečil z avtom. Želimo mu, da bi čimprej ozdravel in na skorajšnje svidenje!

Za praznike je ravnateljstvo tukajšnjih rudnikov odlikovalo delavce, kateri delajo že 20, 30 ali več let. Te počastitve je bilo deležno tudi precejšnje število naših rojakov; 30 let delajo: **Flajs Franc**, **Kunej Jože**, **Leban Miha**, **Šubelj Franc**, **Šubelj Leon** in **Tolmajner Ivan**; 20 let pa: **Požlep Janez**, **Gantar Franc**, **Drobnè Ivan** in **Žužek Janez**. — Tudi mi slovenski rojaki jim k temu jubileju iskreno čestitamo!

„**Našo luč**“ prav z veseljem in zanimanjem prebiramo in komaj čakamo vsakokratne nove številke. Ob tej priliki je prav, da se spomnimo z veliko hvaležnostjo vseh tistih, ki imajo to veliko skrb, da list more vsak mesec pravočasno iziti. Večina od nas nima niti malo pojma, s kolikimi težavami in žrtvami je vse to združeno, da je list napisan, natiskan, posebno pa še, da je plačan. Večina nas rojakov ima samo to skrb, da list preberemo. Zato je tako rekoč naša narodna dolžnost, da ta odličen list čimbolj podpiramo s tem, da ga redno plačujemo; obenem pa ga še naprej pridno širimo in priporočajmo med svojimi rojaki; kajti z zadostnim povečanjem števila naročnikov bi se lahko s časom povečal tudi obseg lista za par strani. Ako pa nimamo v svoji okolici

rojakov, ki lista še nimajo, pa pošljimo kak denarni dar za njegov tiskovni sklad, kar je ravno tako hvalevredno delo! — e — a —

TUCQUEGNIEUX-MARINE

Zadnjič smo poročali, da je umrl najstarejši Slovenec, danes pa objavljamo novico o smrti pridne **Cepinove mame**, ki se je bližala svojim osemdesetim letom.

Umrla je na posledicah raka, če je res; kajti sedaj bo kmalu vsake bolečine in vsake smrti kriv samo rak, čeprav je včasih popolnoma nedolžen.

Pokojna zapuščča hčer in dva sinova, ki so vsi poročeni. Vse te tri družine izrekajo najlepšo zahvalo izseljenskem duhovniku, ki je prevzel bolnico s svetimi zakramenti, ter vsem Slovenkam in Slovencem, ki so prišli kropiti njihovo drago mater in jo spremili k večnemu počitku.

J. J.

Ob nemški meji

MERLEBACH

Naš dobri izseljenski duhovnik **msgr. Stanko Grims** je žalostno začel novo leto. Zato tokrat nismo dobili poročila Kato-liške misije iz Merlebacha.

Ko se je namreč v petek, 30. decembra, pravilno in previdno vozéč, vračal iz opravkov v Metz, se je v Homburg-Haut zaletel v njegov avto drug avto, katerega šofer je na ovinku nenadoma proti vsem predpisom spremenil smer.

Ker je bila njegova desna roka nekajkrat nalomljena, je gospod Stanko moral nekaj časa v bolnico, njegova roka pa je v gipsu, zato ni mogel napisati poročila, z levo roko pa še ne piše, ker je trdno prepričan, da bo kmalu zopet pisal z desno in z njo tudi vrtel volan.

Tudi njegova sestra, ki je bila hkrati z njim v avtu, je zadobila poškodbe reber in na glavi. Iz Tucquegnieux-a sta ga obiskala g. Jankovč in njegov nečak v bolnici v Freymingu. Kljub bolečinam je dobre volje ter vse lepo pozdravlja.

Z vsemi slovenskimi verniki ob nemški meji mu želimo od srca, da bi mogel čimprej nadaljevati s svojim delom.

HOLANDIJA

Božične dni smo prav lepo praznovali. Na sveti večer smo se zbrali pri domači polnočnici v cerkvi v Heerlerheide. Polna cerkev nas je bila. Samo Slovencev je bilo okoli tristot, a je bilo še drugih veliko. Iz vsake kolonije smo se pripeljali z enim avtobusom.

Drugi dan, 25. decembra, je bilo zvečer božično slavlje s sv. mašo in petjem v Horstu, kjer smo se Slovenci in Hrvati lepo domače počutili. Na Štefanovo je bila sv. maša v Maastrichtu, po maši pa so nas pogostile tamkajšnje č. sestre.

Kolonija Heerlerheide-Brunssum je lepo bratsko zaključila staro leto s silvestrovanjem, na katerega je prišlo 80 rojakov.

Dne 4. januarja je po dolgi rudarski boleznj zatisnil oči hrvaški rojak Štefan Merkoš, doma iz Varaždina, stanujoč pa na Karbonstr. 9, — Heerlen. Pokopan je bil 7. jan. v Heerlerheide ob navzočnosti slov. duhovnika in okoli desetine Slovencev, ki so mu položili na grob venec z napisom: „Zadnji pozdrav od tukajšnjih Slovencev!“. Prizadeti ženi in hčerki izrekamo iskreno sožalje, njemu pa želimo večni mir in pokoj.

Na Lindenheuvel-u smo začeli novo leto s **porokami**. Dne 3. jan. se je poročil g. J. Mavrič s češko rojakinjo gdč. Janeček. Na sv. Tri kralje pa sta si obljubila večno zvestobo g. Vinko Novak in gdč. M. Meulenberg. Obema paroma želimo mnogo sreče na življenjski poti.

V ponedeljek, 8. januarja, je ob močnem severnem vetru snežilo in na severu Holandske še ves torek. Zaradi snežnih viharjev so imeli mnogi vlaki zamudo. Mi Slovenci pa smo se ob vsem tem zopet vračali v našo mladost, ko smo gledali, kako so se po cestah kepali in tudi sankali otroci, mnogi so tudi delali snežene može. — V tem mesecu so imela nekatera društva sv. Barbare občne zборе, drugi jih bodo imeli šele v februarju.

Z novim letom bomo delali nove načrte, da bomo po njih delali vsi skupaj za dobrobit naše slovenske skupnosti na Nizozemskem.

Rojak iz Norveške piše:

„Tukaj se kar ne moremo privaditi. Pri hrani pogrešamo zelenjave in sadja. Oboje je zelo drago. Večinoma se dobi le zelje, korenje in krompir. Vino je tu strašno drago. Tudi vse alkoholne pijače so v prosti prodaji prepovedane.

Stanujemo v hiši norveške begunske organizacije. Toda najemnina je dvakrat dražja kot v privatnih hišah, ki jih pa zaradi pomanjkanja stanovanj sploh ni mogoče dobiti. Stanovanja so sicer zelo moderna.

S plačo — delam v tovarni celuloze — bi še izhajal, če ne bi bilo tako visokega davka (25 odst., ki ga mora plačevati vsak, tudi služkinja ali star upokojenec). Razen tega mi odtegnejo še prispevek za bolniško blagajno in pokojnino, ki jo dobi delavec šele po 70. letu starosti, žena pa po 65. letu, ne glede na to, koliko časa sta delala.

Katoličanov nas je tu le 5 odst., drugi so protestantje. Naš župnik je Holandec. Hvala Bogu, da je v našem mestu katoliška cerkev, sicer bi nam bilo še bolj tuje.”

KITAJCI IN SLOVENC

Vsak narod ima svoje narodne napake. Slovenci smo znani kot pijanci in preklinjevalci, da ne omenim še slovenske ozkosti, ki se kaže v strastnem strankarstvu in zavistni tekmí po vodstvenih mestih.

Kitajci niso znani ne kot pijanci ne kot preklinjevalci ne kot strastni strankarji. Njihova narodna napaka pa je predvsem v tem, da skoraj vsi varajo, lažejo in kra-dejo. K temu se pridružuje še silna želja po udobnem življenju, da bi malo delali in se veliko zabavali.

Slovenci in Nemci smo znani kot delavni ljudje. Kitajci so pa nagnjeni k lenobi, klepetavosti in pohajkovanju kot malokateri drug narod na svetu. Veliko govoré in se bahajo ter zidajo gradove v oblake, storé pa malo in še to površno.

(Misijonar Janez Kopač CM: Spomini na Kitajsko.)

U S T

1	2	3	4
5			
6			
7			

PUSTOVA KRIŽANKA

Navpično: 1 plava v vodi, 2 prvi veliki duhovnik, 3 dajo nevesti na pot, 4 pokrajina v Indokini.

Vodoravno: 1 najsevernejša slovenska reka, 5 Perzija (z drugo besedo), 6 besedi „bolan“ odreži „rep“, 7 svetopisemska jed (čitano narobe).

SESTAVLJALNICA

Iz naslednjih zlogov sestavi tri ženska krstna imena: Ba-bar-ce-ci-ja-ja-le-li-ra-ri-va.

KDO JE TO?

(Uganka)

Plahi stric,
Rilček,
tačke,
šop bodic.

(20)

REŠITEV „NOVOLETNE IZBIRALNICE“:

Letnica 1956 nad kvadratom ti pove, katere črke poberi v vsaki vrsti: najprej prvo, nato deveto, nato peto in še šesto. Tako čitaš: „Bog daj srečo!”

REŠITEV SESTAVLJALNICE V I. ŠTEV.:

Francija, Holandija, Nemčija, Švica, Avstrija, Jugoslavija, Italija, Belgija.

Vinski bratec: „Koliko sem dolžan, natakarcica?”
Natakarcica: „Šest litrov.”

„To ni mogoče! Moj želodec drži samo pet litrov!”
Natakarcica: „Zato vam je pa šešti liter šel v glavo.”

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Pređustne šale

IZ JANEŽIČEVE TORBE

Nobene. — Danijel: „Kako je s tvojo ženitvijo? Ali še zmeraj omahuješ med materjo in hčerjo? Katero boš vzela?“ — Rafel: „Nobene. Mati mi je odsvetovala hčer, hči pa mater.“

Izobražen tat. — Bil je župnik, znan po skoposti, in je rad zapiral svoj denar zvečer v omarico, ki je bila pravzaprav namenjena za kelihe, ker se je bal, da bi mu kdo denar ukradel. Na vratih te omarice za kelihe je bilo napisano po latinsko: „Dominus est in isto loco“ (Bog je na tem kraju). Prebrisan tat ga je nekoč opazoval, ko je štel denar. Ponoči se je splazil v zakristijo, mu ukradel denar in napisal na vratca te omarice: „Surrexit, non est hic“ (Vstal je, ni ga tukaj več).

Ženski pogovor. — „Oh, meni je mož umrl čisto nenadoma, ko sva bila šele en teden poročena.“ — „No, potem pa ni dolgo trpel.“ — „Res ne...“

Ko — se prepirata. — Micka: „Moj prvi mož je bil mnogo pametnejši od tebe!“ — Gustelj: „Ne verjamem. Drugače bi te ne bil vzela!“

Med zamorci. — Zamorski protestantski pastor predstavlja svojim ovčicam novega protestantskega škofa s temi besedami: „Njegova koža je bela, toda njegova duša je prav tako črna kakor naša...“

Bistra glava. — Katehet razlaga v prvem razredu svetopisemsko zgodbo, kako so Jazeфа njegovi bratje prodali v Egipt. Pa vpraša: „Kaj je bilo pri tem posebno grdo?“ — „Ker so ga prepoceni dali,“ odvrne mešetarjev Pepček.

Karel Keševan
Rue du Canal 88.

Louvain

Oče in sin. — „Papa, zakaj ne gredo ženske k vojakom?“ — „Zato, ker morajo vojaki ubogati, sinko!“

Pijančeva modrost. — Prikolovrati pijan možakar po cesti. Pogleda v nebo in zagleda svetlo luno. Gleda jo, gleda, potem pa reče na ves glas: „Pojdi no, mesec, pojdi se solit! Ti si komaj vsak mesec enkrat okrogel, jaz pa vsak dan.“

Ljubitelj kina. — Cene: „Kino mi je prinesel že marsikatero lepo urico.“ — Vene: „Kaj tako rad hodiš gledat filme?“ — Cene: „Ne jaz, ampak moja žena. Takrat jo lahko vselej sam zavijem v gostilno...“

Metoda za učenje jezikov. — „Vi pravite, da poznate način, kako se more človek naučiti 1000 angleških besed v 40 minutah. To ni nič! Moja žena vam pove 1000 slovenskih besed v 10 minutah.“

Skopuh

Bogat skopuh na smrtni postelji narekuje svojemu notarju oporoko: „In vsakemu uslužbencu, ki je bil zaposlen pri meni dvajset ali več let, zapuščam po deset tisoč dolarjev.“

„To je pa zelo velikodušno!“ vzklikne notar.

„Kaj še!“ odvrne skopuh. „Veste, pri meni ni nihče delal dlje kot leto dni, toda v časopisu se bo lepo bralo.“

